

Son Ziyaret

İbrahim Tıǧlı

28.05.2017

<http://www.gercek hayat.com.tr/yazarlar/son-ziyaret/>

Son bir haftadır, İstanbul'a gelme arzumu dizginleyemiyordum. İçimden bir ses Türkiye'ye gitmem gerektiğini söylüyordu. İki aydır içinde olduğum yoğun çalışma temposu ve Afrika ortamının getirdiği sorunlar beni strese sokmuştu. İstanbul'a gelecek, dostları görecek, günlerdir biriktirdiğim sorunlardan bir çırpıda kurtulacaktım...

Yayın yönetmenim Ömer Faruk Tokat'ın çağrısı üzerine Cumartesi günü Addis Ababa'dan Türkiye'ye geldim. Hafta sonu ailemle vakit geçirip, Pazartesi günü Ankara'ya gidecektim. Ancak kendimi biraz rahatsız hissettiğim için gitme cesaretini kendimde bulamadım ve yayın yönetmenimi arayarak "Ankara'ya Salı günü gelebilir miyim?" diye sordum, "Evet" cevabını alınca biraz daha evde dinlenmek istedim.

İstanbul'a geldiğimi duyan yakın bir arkadaşım benimle görüşmek istediğini söyleyince buluşup hasret giderdik. Arkadaştan ayrılınca Ajans'a gittim. Oradan çıkıp Yeni Şafak ve Gerçek Hayat'taki dostlara selam verip, arkasından da Akif Emre'yi ziyaret etmeyi planlıyordum. Fakat işim ajansta beklediğimden uzun sürdü. Akşam yaklaştığı ve ertesi gün Ankara'ya gideceğim için bir tercih yapmak durumundaydım. Hem Gerçek Hayat'taki dostların hem de Akif abinin geleceğimden haberleri yoktu. Akif Abi'yi ziyaret etmek düşüncesi daha ağır bastı.

Akif abi ile 25 yıla uzanan bir dostluğumuz vardı. Her zaman bana bir abi, bir öğretmen, bir usta olmuştu. Afrika'ya gidince sık sık birbirimizle haberleşmeyi yazışmayı ihmal etmedik. Bir süre önce "Haberiyyat" adında bir haber sitesi kurmuş, benden de destek istemişti. Akif abi ile bizim hukukumuzda zaten birbirimize destek, bir zorunluluktuk. Ben kendisine her türlü desteği vereceğimi, elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemiştim.

İstanbul'a her geldiğimde Akif abiyi mutlaka ziyaret ederdim. Ziyaretlerimde Akif abinin tecrübesinden, derin bilgisinden faydalanmayı tercih eder, onunla her saniyemi dolu dolu geçirmeye dikkat ederdim. Kendisinin iki önemli aşkı vardı: İstanbul ve Erciyes. Onun için Erciyes ne ise bir bakıma benim için İstanbul, Akif abi ile bu şehrin büyümesine kapılmaktı.

Haberiyyat haber sitesini yeni kurmuştu. Bu onda ayrı bir heyecan oluşturmuştu. Heyecanına ortak olmak, bu yolculuğunda yanında olmak istiyordum. O zaten hep bir yolcuydu. Onunla yol arkadaşlığı yapmak bir erdemdi benim için.

Haberiyyat'ın yazı işleri müdürü Hamit Kardaş'ı arayıp Akif abinin ofiste olup olmadığını sordum. Kardaş ofiste olduğunu söyleyince ben haber vermemesini, sürpriz yapmak istediğimi söyledim. Pazartesi günü öğleden sonrasını yazıya ayırır, yazı yazarken dünya ile irtibatı ade-

ta kesilirdi. Bu özelliğini bildiğim için bir selam verip, kısa bir görüşmeden sonra ayrılmayı düşündüm.

Ofise geldiğimde içerde yazısı ile meşgul olduğunu görünce rahatsız etmek istemedim ve Hamit Kardeş'in odasında yazısını bitirmesini bekledim. Hamit'le konuşurken birden onun sesini duydum. Bana gelerek "Kim gelmiş, ne zaman geldin? Niye geldiğini haber vermedin?" diyerek sarıldı. Onun sıcaklığı benim için bir ağabey, bir dost sıcaklığıydı. Çoğu zaman dertleşir, sorunlarımızı birbirimize anlatmaktan çekinmezdik. Akif Emre'nin benim hayatımda özel bir yeri vardı. Belki babamdan sonra bana en yakın hissettiğim kişi, bir ağabeydi.

Üç saat boyunca Haberiya'tı, Afrika'yı, son yazdığı yazıyı, ortak dostlarımızı konuştuk. Akif abi ile konuşmak benim için zaten büyük bir fırsattı. Onun her cümlesinin, her kelimesinin özel bir anlamı ve derinliği vardı.

Beni Dünya Bülteni'nde yazı yazmaya o başlatmıştı. Şimdi daha genel yazılar yazmamı, sıkı analiz yazılarına kendimi hapsedemememi istiyordu. Haberiya'a kendi çocuğu, varlığı gibi bakıyor, haber sitesi geleneğinde bir farkındalık oluşturacağını, bir derinlik sağlayacağını düşünüyordu. Fakat haber sitelerin yaşaması için ekonomik olarak desteklenmesi gerektiğini de biliyordu. Akif Emre'nin en önemli özelliği hiç kimseden destek almadan, kaleminin eğilmesine izin vermeden yoluna devam etmek istemesiydi. Onu kaygılandıran, yazarlara vereceği telif ücretiydi. Her yazının bir emek olduğunu ve mutlaka telifinin ödenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Akif abi ile konuşurken ortak bir dostumuz daha ziyaretine geldi. Akif abi yeni gelen misafiriyle bana elleriyle çay doldurup ikram etti. Bir süre daha sohbet ettik. Akşam vaktinin yaklaştığını fark edince Beşiktaş'ta yeni tutulan ofisten birlikte çıktık ve ortak dostumuzun arabasına birlikte bindik. Beşiktaş'tan Çamlıca'ya kadar derin bir sohbe daldık. Evinin önüne geldiğimizde yolculuğun nasıl geçtiğini anlamadım. Kendisini bırakırken bana tekrar sarıldı ve fırsat bulursam Afrika'ya dönmeden tekrar gelmemi söyledi.

Ertesi sabah Ankara'ya gitmek için Pendik'ten trene bindim ve 4 saati aşkın bir yolculuk sonrası Ajans'ın ofisine ulaştım. İçeri adımımı atar atmaz telefonum çaldı. Arayan eşimdi ve üzüntülü bir haber vereceğini söyledi: "Akif abi kalp krizi geçirmişti. Durumu ağırdı. Akif abinin çocuğunu almak için okula gidiyorlardı." Telefonu kapatır kapatmaz acı haber bir mesajla telefonuma düştü: Akif abi hayatını kaybetmişti. Son ziyaretimmiş Akif abiyi... Bir daha onu ziyaret edebilmenin imkânı yoktu. Tek tesellim ise onu vefatından saatler önce son kez görebilmem oldu.

Bazı insanlara ölüm erken gelir. Akif abi için de ölüm erken gelmişti. Fakat onun ölümden hiçbir zaman korkusu olmamıştı; adeta kendi ruh dünyasında ölümü öldürmüştü.

Akif abi bir daha göremeyeceğimiz, entelektüel ve ahlaki duyarlılığını birleştirmiş, inandığı gerçekler üzerinden asla taviz vermemiş biriydi. O bir fikir adamıydı, düşünce adamıydı. Aynı

zamanda bir şehir aşığı. Kalbi ümmetin sorunları ile gümbür gümbür çarpan, düşünsel ümmet bilincini ayakta tutan biriydi. Ona baktığımda Bosna'yı, Endülüs'ü, Filistin'i, Keşmir'i, Doğu Türkistan'ı görürdüm. Evrensel bir ümmet çizgisi ile hareket eder o okyanus kadar geniş kalbinde Afrikalılara yer ayırırdı.

Akif abi aynı zamanda bir aile dostu, yakın bir akraba gibiydi. Dostluğa kardeşliğe önem verir, derdine derman olmaya çalışırdı.

O Aliya'nın mirasçısıydı, Cahit Zarifoğlu'nun vicdanı, Necip Fazıl'ın gür sesiydi. Onu kaybetmekle sadece bir dostu, ağabeyi değil, temeli insan ve iman olan bir dünyayı da kaybettik.